

ла като вятър през хълмове и долини и го отвела на вещерското сорище.

Там слязъл, вързал кобилата за едно дърво и без да бъде забелязан, наблюдавал от разстояние. Всички вещици носели делви или гърнета. Първо танцували в кръг, после всяка сложила своето гърне на земята и танцувала сама около него. А тези гърнета били яйчени черупки.

Докато наблюдавал, при него долетяла една вещица, в която разпознал старата си кръстница. „Как дойде тук?“, попитала тя. „Дойдох върху кобилата си, но не знам как“. „Горко ти – махай се по-скоро. Ако вещиците те видят, с тебе е свършено. Тъкмо чакаме една (неговата жена) и докато не дойде, не можем да започнем“. Тогава ханджията яхнал кобилата си, извикал „Към дома!“ и когато пристигнали, нея вързал в обора, а той си легнал да спи.

На сутринта слугата му казал: „В обора има една кобила“. „Да – отговорил господарят, – моя е“. След това изпратил да повикат ковача и го накарал да я подкове. Каквото и да сториш на една вещица, докато е в образа на животно, то остава във или върху нея, когато върне естествената си форма.

Тогава той излязъл и свикал съдиите. Завел ги в дома си, разказал им цялата история, извел кобилата и ѝ свалил юлара. Тя отново се превърнала в жена, но на ръцете и краката ѝ стояли подкови. Започнала да стене и ридае, но съдията бил безмилостен. Наредил да я хвърлят в яма, пълна с негасена вар, и така изгоряла до смърт. Оттогава хората винаги натрошават черупките, след като изядат яйцата, за да не могат вещиците да си правят делви или гърнета от тях“.

Следващата история е на същата тема, но от друг източник:

„Живяло някога едно много умно циганско момиче, което запомняло всяка дума винаги щом чуело хората да говорят за вещици. Един ден момичето взело яйце и пробило в него малка кръгла дупчица, изпило жълтъка и белтъка, а черупката поставило върху купчина бял пясък край реката, така че да се вижда добре. След това се скрило зад един храст. Не след дълго пад-